

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

ANUL NOU

Domnul găsește acum, după un an de căsnicie, că Doamna are toate cusururile din lume: e urâtă, plicticoasă, cicălitoare, cheltuește prea mult cu modele, nu se pricepe nici să pue sare într'o supă, etc.

Domnul are o amantă.

Azi a văzut-o pentru întâia dată. D'abia știe de ce culoare îi sunt ochii și părul. Nici n'a auzit-o vorbind măcar. N'a văzut-o nici o dată fără fard și fără veșminte cari corectează așa de amăgitor imperfecțiunile naturei. Poate să fie mai proastă ca proza domnului Cancicov și mai schiloadă ca versurile Smariii. Domnul nu vrea să reflecteze, nu vrea să știe! I-a căzut cu tronc la inimă, și pace. Domnul are o fire ușurată; e ca fluturul care zboară din floare 'n floare. Când s'a însurat cu Doamna, găsea că are un chip bun de zugrăvit pe o carte poștală ilustrată, că-i o gospodină ideală, și-i declara un amor mai înflăcărat de cât craterul vulcanului din Martinica. Azi, când vrea să divorțeze, par'că să liberează din armată, așa e de vesel...

... Intocmai ca Domnul cu pricina suntem toți, bieții muritori, în ziua de 1 Ianuarie.

O, sete de iluzii în veci nepotolită! O, farmec ademenitor al necunoscutului!

Lui 1902 îi aruncăm toate muștrările, îi căutăm defecte cu lupa, uităm momentele de bucurie ce ne-a procurat și n'am însemnat pe răboj de cât supărările ce ne-a adus; și dacă ar fi ființă în carne și 'n oase, sârmanul an, l'am apuca de

barba lui de moșneag și l'am ultrăgia, și l'am alunga cu huiduelt.

Iar sosirea lui 1903 o salutăm cu chiote de bucurie; scaldăm în șampanie pe noul născut și 'l răsfațăm cu flori și cu bomboane.

Miine — adică peste un an — o să 'l insultăm și o să 'l isgonim și pe el.

Uite, zău, iertați-mi îndrăzneala, dar nu sunteți de loc cu scaun la cap.

Eū sunt. Pe onoarea mea!

Eū rîd tot anul ca un nebun și mă silesc să vă fac și pe voi să rîdeți, iubiiții mei cititori.

La 1 Ianuarie, însă, îmi trece pofta de rîs. La 1 Ianuarie, stau și cuget:

Încă un an: care va să zică sunt mai bătrîn cu 365 de zile, săracul de mine! Fără voie îmi fac bilanțul firilor de păr alb, și asta mă disprează, și par'că 'mi vine să mă reped și să iau de colo periea ceea de lustruit ghetetele și să-i trag o dată cu vax prin frezură!

Încă un an dispărut din calendarul vieții mele! Și când mă gîndesc mai serios la ce 'nsemnează evenimentul ăsta, încep să bag de seamă că eū care spărgeam simburile de măslină în dinți, acum strîmb din nas când mestec cite o coajă mai tare de jimblă. Că eū care... Dar s'o las mai bine încurcată, că pe urmă o să vă închipuiți cine știe ce grozăvii despre mine.

În sfîrșit, ziua de 1 Ianuarie mă face să mă gîndesc la cadouri (la cele pe cari le dau) și la bacșișuri, niște subiecte cari n'ar putea să inspire unui compozitor muzical de cât elegii și marșuri funebre...

Hei, judecați matur și spuneți-mi: unde vedeți d-voastre în ziua de anul nou un cât de mic pretext de veselie?

Tarascon.

1903

O mie nouă sute trei,
S'ai grijă de lectorii mei!

De's slujbași mari sau mititei
Să nu-i suprimi, săraci de ei.

De-aū soacre, 'n circă să le iei
Și, iute ca și un ardei,
Să fugi în iad cu Dumneaei!

De's ne'nsurați, recte holtei,
Să le găsești fete cu lei,
Albe ca niște porumbei,
Cu ochi ce scapără schintei!

Dacă's bețivi, vin de Știrbey,
Nectar blagoslovit de zei,
Să le dai dragă, — tot să bei!

Iar cămătarii cei mișei,
Fie creștini, fie ovrei,
De le-or lua cite nouă piei,
Să crape toți prinși de circei!

O mie nouă sute trei,
Te rog ca cititorii mei
S'aibă succese la femei.

De's literați, al lor condei
Isvor să fie de idei.
Și creditorii blînzi ca miei
Să nu umble cu portărei.

Fă să le crească, dacă's chei,
Păr mult cât este frunză 'n tei,
Cît pe cîmpii sunt ghiociei,
Și cită iarbă e 'n alei.

Dar deocamdată să închei.

Kiriac Napadarjan.

„Zeflemeaua“

urează cititorilor ei, cu prilejul Anului nou, toate fericirile.

IDILĂ CONJUGALĂ

Și cără 'n spate sacii grei
Muncind în zor. De zile trei
El n'a mai dat pe-acasă.

Căci 'l-a gonit Marița lui
Ba și un făcăleț din cui
L'a cam... atins, dar lasă!

Acum o 'mpacă el, că dor
Muncind mereu, 's'i-a făcut spor
In pungă, și-o să-i treacă

Mariței, cind 'i-o duce el
Un șort frumos și-un tistimel
Turbat coala, să-i placă.

Le-a cumpărat și nici popas
La circiumă, în falnic pas
Spre casă drept și... toc!

Odată bate 'n ușă, dar —
Nimic — toc, toc... nimic și iar:
— Deschide ușa!!!

Ioc.

Mariță 'n pat și 'n casă pat
Și ioc ce-a fost și pe sub pat
Le-a luat toate cu ea...

Oftează-dine, îndurerat,
Și tistimelul cumpărat
Il scui'odată, na!

Și înc'odată 'n urma lui
Mai scui'odată cum le-aturnă 'n cui
Și șort și tistimel...

— «Am mare foc, să'mi dai să bea!»
Și 'n față-i sticle goale sta
Și'și bea și punga, el.

Trziu și-duce-amine: — «Stai,
«Pe veresie de nu'mi dai,
«Ți-aduc eu amanet».

Și cum le pune pe teighea
Odată 'n ușă-apare, ea,
Și-i pune mina 'n piept.

— «Așa tilharule, așa...!...
«Zi beți mereu?» — Și dă-i, și na
De-l prinde, biet, sughitu...

— «Dar astea ce's?» — «Ți...am... cum...părat...
...— «Ei tac și hai, că m'am... mutat
«Așa, să'mi fac ambitu».

Constanța, Decembre 1902.

Fatma.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

Ef. D. Pitești. — Rugăm trimeteți costul,
4 lei, și vom expedia imediat.
P. P. gara Ișalnița. — Abonamentul pe 6
luni costă 4 lei.

BIRLADUL ARTISTIC

PROPUNERE PENTRU INFIINȚAREA UNEI NOUI LIGI

Pro pudor!

Lingă catastrofa din Martinica, războiul Anglo-Bur, cutremurul din Calabria, sau mai știu eu ce burzuluială a pământului său veșuitoarelor de pe dinsul, trebuie alăturat și xetra-ordinarul fenomen al expunerii unei pinze de pictură la una din librăriile urbei Birlad. Nicăieri o hiată pinză nu se expune, mai dint'adinsul cuvintului, ca aici. Nu doar că cetățenii acestui oraș n'ar prețui arta — nu, doamne păzește — dar vedeți un lucru: cei de sus, își cumpără tablouri de prin străimătăți, cei-l'alți, plebea, sunt tocmăi prea artiști. Acești din urmă, prețuiesc natura în așa chip, că știrbirea ei le produce, ca să zic așa, un fel de *mal de l'art*. Căci cum imi spunea un cetățean-artist, mai dăunăzi, așa la un pahar de pelin:

— «Ce tot imi bați capul domle cu *pectorii* și *sculptorii* dumnitale? Adicătelea ce? imi trebuie mie sculptori și pectori ca să văd *naturelul*? Păi dacă, parizamplu, să zicem așa, ași vrea eu să văd o pădure. Pun calu la trăsură, sau cum e acun, la sanie (pe aici toți cetățenii artiști au asemenea mijloace de transport, în vederea artei) și mă duc, hai de hai, hai de hai, — unde? Iaca la cring dacă poștești. Păi mai pădure, ce vrei domle. Dar, bună oară, ca să zicem așa, vrei să vezi noaptea, cu stele, cu lună, eși în prag și o vezi domle. D'apoi să venim și alt-fel, mă rog. Omul, dă e om, mai să mișcă, mai vorbește, mai cintă, mai bea un păhărel de pelin, apoi sculptorii dumitale nu 'i-l incremenește cu mina în jos sau în sus, de stă așa țapăn ani întregi. Ia lasă-mă domle, ce e *naturel*, *naturel* rămîne și pace bună. Păi în Birlad nu e un *manoment* să dai cu tunul și slavă domnului!»

Așa sfârși cetățeanul-artist și ca să-mi arate că omul «mai să mișcă, mai vorbește, mai bea un păhărel de pelin, seoaase mina din buzunar și o întinse în spre paharul de pelin, îl luă și-l dădu de ducă, că de ce e *naturel*, tot *naturel* rămîne.» Convins de o atare argumentare, es și eu plouat de la *Avintul* și mă îndrum spre casă. Fac doi, trei pași, cind să apuc la dreapta, mai mergi dacă poți! zarvă imbulzeală, gălăgie. Ce e, ce e mă rog? Mă ridic și eu în virful picioarelor și ce văd! Minune! În ferestra librăriei Frumușache, o *pectură*, o *nudă* întoarsă cu spatele. — gust fistichiu — drept în fața privitorilor. Nudă, nudă e, dar bine pictorul ăla a fost cam într'o parte, se vede. Tocmăi în partea cea mai *manomentală* a spatelui, i-a pictat o învelitoare, ba încă una *roză*. Ce pudoare, frate!

Dați în dreapta, dați în stînga și ajung să împing la o parte pe cei-va privitori ce stăteau cu nasul.. în fereastră librăriei. Mă uit mai de aproape. Dar pictorul nu e de loc vinovat! Deasupra pinzei e prinsă în ace o fișie de hîrtie roză. Intru în librărie și întreb și eu, ce e cu *anonimatul* ăsta. Poate că modelul nu dorea să fie *cunoscut*, nu dorea să fie dat pe *față*. Librarul

imi răspunse cam incurcat: — că... de... copii, doamnele.... A! înțeleg. Librarul nu a voit nici să refuze tabloul, dar nici să-l expue așa în fața publicului, de frica cestui din urmă care poate ar fi întors dosul, librăriei. Ca să deslege deci acest *nud gordian*, tae tabloul în două cu o fâșie de hîrtie! Noroc că nu scrisese pe dînsa prețul tabloului, căci atunci cine știe ce ar fi dat de bânuit unuia ca mine, sau ca d-ta, cari căutam cu ori-ce preț *nod în papură*, cum zice romînul!

Dar bine frate, mi-am zis eu în urmă, în țara asta în care atîtea buzunare sunt *goale*, atîtea capete *idem*, în care mai mult ca ori unde sunt atîția *coate goale*, în care pină și prostia se arată în toată *goliciumea* ei, cum frate, în țara asta, numai *nudul* nu poate să rămîie *gol*?

Dar bine, oameni buni, se știe că la noi, bieții pictori de abia își acopăr... *nudul* lor, pardon, și mai voiți să-și îmbrace și nudurile de pe pinze!?

Apoi ast-fel, cetățenii-artiști nu vroesc știrbirea *naturelului*, cind știrbese din ce e mai puțin știrb în *naturelul* unui om?

Găsece că ar fi mai cu cale, ca în țara noastră în care sunt ligi pentru răspindirea scobitorilor, pentru naționalizarea jucăriilor franceze, ligi pentru formarea de ligi în România, etc., etc., etc... de o mie de ori, să se mai formeze încă o ligă pentru îmbrăcarea nudurilor de pe pinzele artiștilor (mai cu seamă avîndu se în vedere și iarna aceasta atît de grea). Atunci, pe lingă că se vor scuti cetățenii urbelor artistice, de a fi indignați odată pe secol de *naturelul* din natură, apoi vom putea concura cu țara cea mai *civiligată* din lume.

Birlad 1902.

E. G.

DIN TREN

Un roi de fluturi de ninsoare
Ș'un neam de rumene scinte
S'au înfrățit într'o bătută
Ș'o 'ntind cu draei sub ochii mei.

Căci vîntul — de, ca tot Romînul
Incins d'alean, incins de scîrbă —
A dat să jăluie o doină
Ș'a rătăcit-o într'o... sîrbă

Și-i trage aiuriri de horă
Tot mai cu foc, tot mai nebune,
Și stîlpit — străji de-alungul căii —
Tresar în sbîrnit de strune.

Mașina flueră, șirengară,
Iar durdulele vagoane
Sunt meștere 'n băta de tacturi
Dar știu să țină și isoane.

Și albi fluturi de ninsoare
Cu neamul roșilor scinte
S'au înfrățit într'o bătută
Ș'o 'ntind cu draei sub ochii mei!

Spre Iași.

Barbu Lăzăreanu.

Atragem deosebita atențiune a cititorilor asupra celor două ilustrațiuni de la paginile a patra și a cincea, desenuri originale datorite talentatului creion al d-lui N. Mantu.

De asemenea, recomandăm biletele de plăcintă de la pagina șaptea, confecționate innadins pentru cititorii «Zeflemei» de către cei mai geniali poeți ai secolului. Ele nu sunt bilete de plăcintă ca toate biletele de plăcintă cu cari-au fost maltratați pînă în prezent contimporanii noștri, ci adevărate bucăți literare de valoare, cărora Academia — neacordindu-le premiul Năsturel — va comite o crimă fără nume.

GHIȚĂ APRODUL

De trei-zece de ani și mai bine Ghiță e aprod la tribunal. În ast răs timp, o zi n'a lipsit de la datorie, o zi n'a fost bolnav, sau să facă pe bolnavul închipuit, ca ast-fel să lipsească de la slujbă, să mai răsufle în tihnă, să se mai odihnească. Și mai ales acum, cînd bătrînețea a început să-i facă ochi dulci. Chiar de se întimplă să se bolnăvească cu adevărat, atunci o litrișoară de țuică fiartă, sau o jumătățică de vin purpuriu îi alungă boala de se duce peste munți și văi. Aceasta-i doctoria lui întăritoare, cînd e bolnav, aceasta-i blana călduroasă pe dedesupt, cînd iarna crivățul suflă amarnic. În exercițiul funcțiunei cu «Serviciul Credincios» prins de livecau-i peticită și soioasă... O! în clipele acestea se simte fericit. De e ploac, furtună, viscol, nimic nu-l oprește din drum. Ar trece prin foc, prin apă și de la tribunal tot n'ar lipsi. De-l întreb cîte odată inadins:

— Cum se face nene Ghiță de nu lipsești nici odată?

— Cum să lipsească dom'le, cum să lipsească? Suferă «serviciul», nu se poate!

O clipă nu-l văd să stea locului. Veșnic e ocupat: cînd la arhivă, cînd la grefă. E gata în ori-ce moment să se incline în fața ori-cui, să facă temenele pînă la pămînt.

— Ghiță, am un act.

— Bine coane, foarte bine; dați-l să vă pun «rizoluția» și pe urmă lăsați pe mine vi-l fac numai de cit, urgent. Il dau în lucru, vi-l iscălesc și-i gata!

— Nu se găsește dosarul cinci sute trei-zece și...

— Vai! cum se poate? Il scoatem noi la lumină, am eu grije.

— Ghiță dragă, vezi tu... am o hirtie de iscălit; pune-o deasupra celor-l'alte, iscălește-o!

— Numai de cit coane, numai de cit!

— Mi-a pus jalba la dosar!

— Nu-i nimic, faceți alta și afacerea-i ca și terminată.

Toți: Ghiță în sus și Ghiță în jos. Cine nu cunoaște pe Ghiță aprodul? Fără el nu se face nimic, nu se mișcă nici un paiu. Și de aceea Ghiță e veșnic ocupat, de aceea nu stă un minut locului. Ar vrea să fie în aceeași clipă pretutindenți, să cuprindă cu privirea întreg palatul justiției, să-și plimbe ochii sireții, jucăuși peste întreaga mulțime a impriținaților, să poată da «relațiuni» și «consultațiuni» tuturor, să-i servească pe

toți, să le vorbească dulce, căci — cum zice el — vorba dulce mult aduce. Dacă se întimplă ca vre'un avocat, vre'o persoană marcantă sau vre'un negustor mai galantom să treacă fără să-l roage ceva, fără să-i dea cel puțin atențiune, el se inclină pînă la pămînt.

— Ne-am închinat, coane Iancule, ne-am «conformat» Nene Ispase! Cu ce vă putem servi! Sluga d-voastră!

Și de ai fi mai sgîrcit ca Harpagon, și tot 'i-ai strecura o băncuță pentru desinteresatele-I servicii ce 'ți-ar fi făcut. Și ast-fel, o băncuță de la unul, un franc de la altul, Ghiță în fie care zi, de trei-zece de ani de cînd e aprod, se întoarce seara acasă, sprinten, voios, cu chimirașul plin. Cu toate astea, veșnic e nemulțumit, veșnic se vaită.

— Casă grea, domle, cinci copii, nevastă, lemne, varză, vai de măicuța mea!

De la un timp încoace Ghiță cu adevărat e nemulțumit. Nu mai e îndatoritor și voios, ca altă dată. Tristețea i-a încrețit fruntea, odinioară așa de senină și inteligentă. E cu desăvîrșire nemulțumit.

— Criză, dom'le, criză, oftează el adesea, dînd din cap a jale. O să ne ducem de ripă. A venit ziua d'apoi: «ești morți, să intrăm de vii»... Ce brumă de leafă am și eu, și p'ia mi-a redus-o; era cit-p'aci să mă suprimă... suprima-i-ar Al de sus. Să-mi lase copilașii pe drumu-i, dom'le, și mai multe nu!»

Apoi bătrînețea, cu toată îndărătnicia lui, cu tot traiul lui tihnit și îmbelșugat, a început să-l îndrăgească, să-i facă curte. Spatele-i drept și robust a început să se încovoie de greutatea atilor zece de ani ce poartă în spinare, de greutatea atilor doșare ce a dus pe vigurosu-i spate.

Gitul încovoiat și subțire de cocostire, nu-i mai dă voce să-și ridice privirea peste întreg coprinsul. Picioarele abia mai pot duce greutatea corpului; nu mai poate să alerge ca un tînar de opt-spre-zece ani, nu-i mai dă mina, ca altă dată, să fie sprinten, duhliu, cînd îl invitam:

— Hai nene Ghiță cu tramvayul.

— Nu «musiu», că mă grăbesc.

Azi nu mai poate să fie cu un sfert de de ceas înaintea mea la cancelarie. Roșafa din obraz i-a dispărut, părul negru, creț, altă dată, pieptănat frumos și năclăit cu unt de migdale, s'a albit cu desăvîrșire... Numai piesele albe de argint, tinjind pe fundul lăzei, s'au înegrit... poate fiind că-s păstrate pentru zile negre.

Intr'o după amiază pornesc către cabinetul președintelui. Ghiță, răsturnat pe un fotoliu, morfolea printre gingii o frîntură de covrig, rece, uscat, ticluindu-și țigări pe genuchi și rînduindu-le pe masă.

— Te-ai apucat să fabrici țigări, nene Ghiță.

— Ce să faci, dom'le, peste zi, unde-i chip să-ți răsucești o țigare.

— Dar, ascultă, mă e cine-va din «boeri».

— Doar eu! răspunde Ghiță rezemîndu-și capul de spătarul fotoliului... Puteți pleca, sunt doar eu!...

Însă atras ca tot-d'a-una, de cuvintele, cu miez, de ironiile-i puțin înțepătoare, de glumele-i nevinovate, mă văzui și eu instalat într'un fotoliu și am început să «deliberăm» ca doi gravi magistrați cu țigări în gură, picior peste picior.

— Ce bine e așa, încep eu, să n'ai grije de lemne, să nu duci dorul unui palton călduros, să șezi răsturnat într'un fotoliu și căldura bine-făcătoare a caloriferelor să 'ți îmbujoreze obrajii, să nu te plouă, să nu te ningă!... Ce bine e așa!...

— Dom'le, ce 'ți-e și cu «caloriferele» astea, reflectează Ghiță, faci focul în pivniță și se încălzește în toate camerele. Dibaci mai sunt și nemții dom'le!... O văzui și p'asta...

— Și cîte a-i să mai vezi!

— Așa-i «musiu», s'a deșteptat lumea, s'a făcut șireală, nu-i chip să înșeli nici p'un copil de țîță. S'a «civilizat», s'a franțuzit toți». Nu vezi 'mneata p'aci pe la noi? «Mersi musiu!» «gran'mersi!» «Alivoar!»

Îți strînge mina și p'aci le e drumul, se duc și tu rămii cu gura căscată, privind pe urma lor... Iar seara, nu-i lesca să-ți străpești maseaua c'un ciocan de rachiu, să mai sperii bătrînețea c'o litrișoară de vin. Grele vremuri am ajuns dom'le, grele vremuri! Ce crezi dom'le, gogorița asta de «cibilizație» a adus criza.. Înainte nimeni nu știa franțuzește și era bine. Lumea avea banii la buzunar și aveam și eu. Dar acum..

— Vremuri grele nene Ghiță!

— Pentru mine și mai grele, completează el; mă ustură la ficat, nu alt-ceva!

— Cismă! ești o cismă! mă dojenește care mai de care și președintele și judecătorii și «supliantu». Auzi dom'le, cismă eu, eu care le puî condeiul în mină să «rizolveze» hirtile, auzi eu cismă?!...

Și Ghiță, oftînd din adîncul plămînilor, dînd fumul pe nas și pe gură și făcîndu-și cruce, se roagă cu cîernic: Ferește-mă Doamne de mai rău!..

Și pe urmă nici nu mai ia parte la «procese», nici nu mai intru la ședință să «judicăm» pricinele; auzi! cîcă nu mai pot să strig cu putere, cîcă am îmbătrînit.

— Să te scoată la pensie atunci.

— «Mersi musiu!» le foarte mulțumesc, se restește Ghiță, sculîndu-se-n picioare. Pînă la moarte domle, pînă la moarte! Să-mi fac datoria în conștiință, să mor cu sufletul împăcat. Că dă ce m-a «dicoratară»? dă florile mărului? Și, orgolios, Ghiță arată cu degetul în dreptul inimei... Am muncit cu credință dom'le și voiți munci pînă la moarte. Fără mine nu se poate dom'le, nu se poate; se rătăcesc hirtile de nu le mai dai de rost nici într'o sută de ani.

M-neata nu vezi, care de unde vine, de unde se 'ntoarce, la mine aleargă 'ntîi. Cine e mai mare aci?... Eu!...

Am vrut să-mi dau dimisia dom'le, și ce crezi, mi-a primit-o? Aș! de fel! Nu se poate fără mine dom'le, nu se poate!..

Pe scările tribunalului vroiu să mor, să știe lumea că unul a fost Ghiță aprodul!...

Gest-București.

Anul 1902 (reprezentat printr'o sgriptiroaică bătrână, adresându-se anului 1903 care e infățișat printr'o damicelă picantă:) — Așa mă giugiuleați și mă sărbătoreați și pe mine, cind eram de virsta ta; acum toți mă batjocoresc și m'alungă! Las' c'o să-ți vie rindul și ție!...

ELEGIE DISPERATĂ

— Imitație cu talent după genialul Tarascon —

Crăciun, Crăciun,
Ești un nebun
Și-un desmățat,
Că vii turbat,
Neinvitat.
Cin' te-a chemat?

Crăciun infam
Eū n'am
Un dram
De caltaboși
Gustoși,
Delicioși,
Și nici o picătură
De udătură
Pentru gură.
Nici o sarma,
Nici ciulama,
Nici borșuri acre
De-a mamei soacre,
Nici curcan pe varză.

Să arză
Cine minte!

Sfinte
Părinte,
Fierbinte
Rugate-aș:
Fă «relaș»
Mincate-aș,
Că-s topit,
Dacă vii
S'o ști!

Crăciun obraznic
La dracu 'n praznic
Să te fi dus,
Pe unde nu's
Funcționari
Statisticari,
Tineri
Cu rețineri
Și lefuri mici,
Calici.
Să zici:

Doamne ferește
Și mă păzește!

Infam
Soroc,
Noroc
Că n'am
O clae
Bălae
De pae
Că te-aș pîrli,
Te-aș pîrjoli
Ca pe-un purcel
Mîțitel
Ca cel
Din «Enei 4» *)
Și-un padicatra
Te-aș învîrți
De-ai pomeni
Cît ai trăi!

*) E vorba aici de eminentul coproprietar al tipografiei «Speranța».

PAPUȘILE REGELUI

— Regina a făcut o expoziție de păpuși... Dar am și eu păpușile mele, că'n țara românească totul e păpușerie!

Crăciun
Nebun !
Tutun
Că mor,
Să sbor
Pe-un nor
Ușor
De fam
Și 'n drum
Să uit de calicie,
De sărăcie
Și... datorie!

Dar n'am noroc.
Țigări de loc,
Parale ioc...

Crăciun, ori foc ?

Armașu.

SCRISOARE DESCHISĂ

D-nei Ag. Bir...

— Răspuns poeziei Profesor din No.
trecut al «Zeflemelei» —

Ingăduie-mi, o doamnă, vre-o cite-va cuvinte :
Zeița tragediei tăiată în onix
In templul sfint al artei tu n'ai dat nici un chix
— Așa te zămisli ră iluziile'mi sfinte.

Dar iată profesorul — simpaticul Brăescu —
Cu dumneavoastră, doamnă, convenție închee
De miine să înceapă ca lecții să vă dee
De limba lui Vlahuță, Coșbuc și Eminescu!

Blajin e profesorul, căci nu vă dă bătae,
De drag să 'nveți cu dînsul, ușor și fără teamă,
Cînd lecția n'oi ști-o, el nu bagă de seamă
— De preferință seara pe luna cea bălăe!

Mă iartă însă doamnă, ideia-î cam grotescă :
Cum ? cînd plimbași talentul și arta prin străini,
Cînd biruiși o viață ai artei negrii spini...
Să 'nveți abia acuma o limbă românească ?!!
Cair.

Administrația „Zeflemelei“ face
cunoscute d-nilor depozitari din
provincie că acest număr 66 in-
tră în comptul pe luna Decembre.

Rugăm dar pe d-nii depozitari
ca atunci cînd achită compturile
să se conforme întocmai celor
specificate în comptul nostru.

REVELION

Desmoștenișilor.

In noaptea sfintului Vasile
Se 'ngroapă anul răposat.
Și cei bogați îl duc la groapă,
Cu pompă, cu... vin infundat!...

Noi însă, ceata proletară
Ce dat ni-a fost doar să visăm,
In noaptea sfintului Vasile
In alt mod anul îngropăm.

Prin rotocoalele țigărei —
O militară... bectimis! —
Blind viitorul imi apare,
In fantezia unui vis.

Sunt in palat... și creditorii —
N'am așa mulți, — un regiment! —
Prin șambelanu' mî d'ori-ce sumă
Sunt achitați toți, la moment.

In jurul meu totul înnoată
In veselie și 'n delir;
La ordin gata's să servească,
Lachei muiiați numai in fir.

E noaptea sfintului Vasile
Și anul vechiu înmormîntează,
Șampania in valuri curge...
Petrec: mîinc, beau și flirtez!

Dar — fericire de o elipă
Ce 'ncinți un vis amăgitor —
Cu tine stinsă 'mî e țigara
Și risipit sublimul nor...

Se stinge totul, se dărîmă...
Palatul intră in pămînt...
Mă frec la ochi, deschid o pleopă,
Ce-aud? ce văd? — mă înspăimînt,

In prag, coana-apropităreasă
Nu se mai poate liniști,
D'un ceas mă judecă intr'una,
Că n'am chiria a'î plăti!

Chic.

NENOROCIRILE ANULUI NOÛ

De obicei lumea se plînge de două
sfînți: Gheorghe și Dumitru, pentru că
aduc cu dinșii pedeapsa mutatului și
birul chiriei.

Nu înțeleg însă de ce este trecut cu
vederea Sf. Vasile, ale cărui molifte dacă
ar fi prințind bine celor cu mîntea u-
șoară, aniversarea-i însă prinde cu totul
contrariu celor cu pungile idem.

Sf. Vasile înseamnă Anul-Noû, iar
Anul-Noû va să zică felicitări, cadouri
și bacșișuri, adică trei nenorociri care ar
merita să fie adăogate la cele 7 plăgi ale
Egyptului.

Las' că ar fi de discutat această ciu-
dățenie d'a te înveseli că măi ai un an
mai puțin de trăit, dar zicînd ca lumea
— care toată la un loc e tot atît de
naivă ca și un copil — trage mereu nă-
dejde că la anul care va veni are să

plouă fericirile, să dispară creditorii și
soacrele, chiriile și politica, feminismul
și cele-lalte nenorociri cari amărăsc
existența bieteii omeniri, — totuși la ce
bun să-ți strici cheful cu asemenea săl-
baticce obiceiuri ca acelea de mai sus?

La cei vechi era o zi cînd slugile erau
tratate ca stăpîni și vice-versa; in so-
cietatea de azi avem anul nou cînd tre-
buie să zici «la mulți ani» amicilor cari
te înjură, să faci cadouri persoanelor că-
rora, de fapt le pasă de tine ca de Li-
Hung - Ciang, să dai bacșiș factorilor
care-ți perd scrisorile și servitorilor cari
te fură.

Apoi, merci.

Înțeleg să înghiți bilete de plăcintă la
anul nou, dar să înghiți noduri pentru
ca să nu ți să spue că n'ai *usaj-du-mond*
de către cei cu felicitări și cadouri și
calic de cei cu bacșișuri, asta nu măi e
de înțeles.

Adică pentru că d. X te-a chemat
odată la masă, d-ta să postești o săptă-
mină pentru ca să dai cadouri la toate
odraslele sale; sau pentru că Y ți se
chiamă prieten, tu să fii obligat să-i
cumperi un portabac sau măi știu și
eu ce?

Pentru aceste cuvinte, bine simțite,
aș propune:

a) Cadourile se desființează. Cel mult
fie-care să aibă latitudinea d'a primi,
ceea ce aduce la acelaș rezultat;

b) Bacșișurile să se amie pentru 32
Ianuarie.

Și acum aștept felicitările d-v.

ȘI EU...

„Confecțiune de Dame“
„Salon de încercat“

Măi erî trecînd pe stradă
Privirea-mî s'a 'ndreptat
Spre-o firm' atrăgătoare:
«Salon de încercat».

Și damele intr'una
Intrau aci 'n salon,
Să ceree dacă rochia
Făcută-i cu fason.

Iar eu... căutaî atuncea
Să văd acest muzeu...

— «Și ce poștește Domnul?»

— Veniî... să'ncere și eu!...

Iași.

C. A. Stoeanovici.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

I a ș i

«NĂBĂDĂI DRAMATICE»

— Poem teatral —

Domnului A. D. Xenopol.

In bibliotecă, la teatru, pe fotoliu răsturnată
«Marie Stuart» șade mindră... tot-d'a-una-i acclamată
Și de-aceia numai dînsa este pusă 'n libertate,
Pe cînd toate-a ei colege stau închise și legate.

Azi regina e 'ntristată... In provincie-I dus *Othello*

Cu o trupă însemnată și pe care numai el o

Face să clișige gloriî... Și nu-l altul măi puternic

Ca să pună iar la locu-l pe vre-un răsvrît nemernic!

Stău legați pe lîngă ușă «*Cîini*» lui Haralamb LecaȘi își pun «*Suprema Forță*» s'apere biblioteca;

Căci bibliotecarul are obicei să ia pe-o seară,

Pe «*Medeea*», «*Sapho*», «*Phedra*», și-altă frumusețe rară.Iar cînd lumea să topește ca «*de dragul Mărioarei*»Sau de alta—măi urîtă — frumusețe 'n genul «*Mioarei*»,Apoi «*Cîini*» n'o măi lasă din bibliotecă să iasă!«*Jucători de Cărți*» de-o parte și noaptea stău la masă.«*Dol Sergenți*» se 'nvirt prin casă ca să fle tot in paceLîngă el șade «*Debora* și de frică evreica tace...Asta-l lume-aristocrată—dar măi e o «*Biciclistă*»Ș'un «*Don Wagmistru*» ce-adeșea merge pe-a beției pistă.Damele șoptesc in grupuri «*Dale Carnavalului*»,Pe cînd «*Contele d'Essee*» spune intimplări din viața lui.După draperii ascunși «*Romeo și Julietta*» și plîng

Soarta lor nenorocită și in brațe se tot string.

Doar «*Lizeta*» e absentă... dusă e'n călătorie

Și cînd are să se 'ntorcă Dumnezău numai o știe!

Intuneric e'n odae căci perdelele-s lăsate—

De-odată se aude zgomote îndepărtate...

S'alarmează toată lumea... și-n odae-acuma e ca

«*Noaptea furtunoasă*»... Doamne! iar vre-o piesă dea-

[lui Lecca

«Vine-aci?»—să'ntreabă toate. Intuneric e mare,

Nu-l speranță de lumină... e-un «*mort fără luminare*»Ce era? Alături este-o sală pentru «*comitet*»,

Ș'unde nu pătrunde nimeni... tot se face in secret

Dar un șoarece de rasă nu știu cum s'a intimplat

Pină la biuroș s'ajungă... și atunci a inhățat

Un tartaj de pe o piesă... in bibliotecă l'a dus

Și in brațele «*Medeei*» — inchinîndu-se — l'a pus.

Ochi-i scînteiaî puternic și-a putut doar să citească:

«*Riria... Elvira... acte... Tragedie Romînească*»Ca de-o furie nebună apucată fu «*Medeea*»

Si o ură chiar de moarte i-a venit pentru femeia

Ce dorește c-o'î ce preț să pătrundă in haremul

Pieselor din bibliotecă... și-a îndreptat atunci blestemul

Cel avea pentru amantu-l numai in potriva ei,

Și la toți acei de față s'adresă strîgînd: Femei!

«Voi ce aveți aice drepturi trebuie s'observați «*Năpasta*»

«Ce-acum vine-asupra voastră... de primiți și piesa asta,

«Singure pe cap v'aduceți supărări și strașnic chin...

«Mine sigur să prezintă cu o piesă Damaschin!...

«E-o infamă și «*Elvira*»—căel se laudă tuturoră

«Că-l de-o frumusețe rară, ba măi mult, că este sora

«Noastră... Ce or spune «*Intimii noștri*»? Arătați ce-om

[face

«De-om intra in «*Gura lumii*» și in scrum ne vor preface!«*La Corecțional*» să meargă... vinovată e de moarte!«N'are drept cuvîntul *dramă* pe a sa frunte să îl poarte«Dar treziți-vă odată din acest «*avis caraghios*»

«Care face să vă pară tot ce-i slut așa frumos.

«Ca s'o facem să dispară n'avem noi putere oare?

«Cînd măi an muri pe scenă pin'și «*ceea ce nu moare*»!«Eă nu zic... «*Trăiască Viața*» cînd e dusă'n fericire,

«Sau cînd poți lăsa in public o frumoasă amintire!

«Dar așa... măi bine moarte!... de-o primiți de sigur vina

«Nu-l a mea... căci datoria mi-am făcut-o... Jos cortina! !

Iași.

Casto.

Numărul pe luna Decembrie din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprînde un sumar bogat și frumoase ilus-
trațiuni.

NICOLAE A. POPOVICI
DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15

DE VÎNZARE

Una pereche case in Str. Lacului No. 5,
casele sunt puse in vînzare pentru eșire
din indiviziune. Sunt evaluate la 9.754 lei.
Metrul pătrat este evaluat la 9 lei.

Amatoriî se pot adresa la d-nu avocat
Teodor C. Aslan Str. Piața Amzi No. 5, sau
la Ilie M. Manea, Str. Lacului No. 7.

BILETELE DE PLĂCINTĂ ALE „ZEFLEMELEI“

PENTRU SEXUL FRUMOS

Ești ca o cadru de jantilă
Și te iubesc ei amindoi.
O, cum te-ai mărită, copilă,
De-ar fi și nisca-va lei noi!

Te cred, madam, ești necăjită
Și plingi pe drept adese-ori;
In suflet tainic ți se-agită...
Un ofițer de roșiori.

Ai părul de aur
Și dinți de opal.
Păcat că n'ai zestrea
De-acelaș metal!

Și dacă e urit ca dracu
Iubitul sufletului tău,
In schimb...e prosticel sâracu,
Și nătăflet și nătăraș.

Nu mai plinge, madmoazel,
Căci se 'ncepe carnavalul
Și de-acum pornește balul:
Doar s'o fi născut vre-un *EL*.

Cucoană, soțul dumitale
Prea face curte 'n mahalale.
Chiar ești turbatul de dom' Nae
La prins la scumpa lui Aglaie
Și-i trase o sfință de bătaie

Când stai tristă și posacă
Tuturor le e necaz,
Că nu pot să vadă o leacă,
Știi, gropița din obraz.

Ah, m'ai turbat, cucoana mea!
Ești incintătoare!
Un flutur dacă te-ar vedea
Te-ar lua drept o floare.

Numai vorbi; mai bine-ascultă,
Lasă pe alții să vorbească.
Te-asigur c'or să se căiască
Că n'au mincat plăcintă multă.

Ca să probezi că nu ești rea,
Fă-le la toți cite-o bezea;
Ca să probezi că ești frumoasă,
Pupă-i pe toți cei de la masă!

Fă ori-ce pe dracu'n patru,
Și te du mâine la teatru;
Mâine cel ce-ți place ție
Va fi sus... la galerie!

Lasă-te de nebunii,
Scumpa mea cucoană;
Fă ciorapi, tocană,
Sau mai bine fă copii!

Junele ce sub ferestre
Nu-i mai contenește cintul,
Dacă tu n'ai avea zestre
Ar fugi mincind pământul!

Să-ți curgă banii cum isvoare
Spre Dunărea bătrână curg;
Și să ciștiți lotul cel mare
La lotăria din Hamburg;

Domnișoară ești frumoasă,
Gospodină și de treabă,
Ce păcat că ești prea grasă
Și'n scimb zestrea-ți e prea slabă.

Tinărul ce-ți cere mina
E un trădător!
Nu i-o da! In loc de mină
Să-ți dai un picior!

De muzică ești amatoare,
Dar sunetul ce îl preferi
Nu-i de pian, nici de vioare,
Ci-al pintenilor d'ofițeri!

O sută lei pun rămășag,
Poetică fetiță,
C'ai vrea să ești pe un moșneag
Cu bani in punguliță.

Ce cătai madam cutare
Eri in strada nuștiucare...
Ce-ai zice ființă sublimă
D'aș trimet-o anonimă
Și vre-o zece cărți postale
Bărbătelului matale?

Ai o minușită
Prin inel ar trece;
Mănușele tale
Au numărul... zece!

Nasu-ți, adineauri,
Ești îl admiraiu;
Ce bine-ar sta'ntrinsu
Un mic guturaș!

Ia-te bine cu vecinul
Dumitale
E, urit, dar este om
Cu parale

Ah, doamnă, ai un nuștiu ce,
Ai farmece divine;
Mă mir oglinda cum nu se
Topește după tine!

Din cer un inger d'ar cădea
Și te-ar vedea cit ești de bine,
Zău, s'ar amurezea lulea
- De tine!

PENTRU SEXUL URIT

Ești tinăr amice
Ca și tata moșu,
Frumos—n'am ce zice,
Dar ai nas cam roșu.

Lasă politica 'n pustiu,
Căci o s'ajungă, ești fac pariu,
Să tremuri iarna 'n pardesiū
Și să dormi vara 'n Cismigiū.

Ești atita de Tânase
Și tare 'n cap dragă băete,
De te-ai isbi de vr'un perete
S'ar dărima bietele case.

Ești sclivisit bată-te vina
Și-așa de pomădat, monșer,
Că ești te-aș pune la vitrina
Unu salon de bărbier.

In loc de cravată
Zău nu ți-ar sta rău
Ca să-ți pui indată
La git un jujău.

Cind văd figura ta drăguță
In tot-d'a-una 'mi amintesc
Că intreg neamul omenesc
De-adrept descinde din maimușă.

Altruist ești lucru mare!
Tu nu iubești pe orî și care
Numai pe nevasta ta...
Ci și pe-ale altora.

Ai degerat pe sub ferestre,
O adorași ca p'o icoană;
Dar cind afiași că n'are zestre,
Ai luat-o repede la goană.

In anul o mie
Nouă sute trei
Fă economie,
Deci... să nu mai beți.

Drumul vieții fie-ți
Presărat cu flori:
Să nu ai nici soacră
Și nici creditori!

De datorii te-ai achitat
Pin'la para, e lucru cert,
Dar ai cam intrebuintat
Sistemul lui Madam Humbert.

Fasoane faci de conte,
Să pari nobil tu vreți;
Dar te trădează unchiul
Ce ai la Fefelei!

De-ai fi'n armată-ai avansa
Cel mult pin'la vagmistru,
Dar ca țivil nu m'aș mira
De te-aș vedea ministru!

Ai figura drăgălașă
Și deștept ești nene,
Dar suferi de lene
Par'c'ai fi un pașă.

Vizezi o fată de bancher?
Vizezi terenuri cu petrol?
Vizezi un loc in minister?
Ia sparge-mi capul cu un pol!

De poker de nu te lași,
La maca de mai tai bancu,
Jurî c'o să te'mpusti? Ei ași!
Cel mult o să impuști francu!

Unii iubesc ochi și sprinciană
Și chiar a dami geană;
Iar tu? O simplă damigeană!

Monșer, ești mai risipitor
Ca Rotschild sau ca un minor,
Svirî banii vecinic cu lopata;
Și încă nu ai plătit rata
La croitor!

Te crezi frumos... Muma pădurî
Ar zice dacă te-ar vedea:
— Cunosc pe domnul ăsta bine
E chiar fotografia mea!

Ce cadoș să-ți fac?
Sint băiat sărac...
De-aș fi vr'un om mare...
Ți-aș da o țigare.

Flăcău de cind cu tata moșu,
Degeaba-ți cănești barbionu;
La mahala faci pe cocoșu,
Acasă vai! faci pe claponu!

Pe ziua de 1 April,
Dă-mi voie să fiu indiscret,
Ministrul tău, bărbat gentil,
Te va reduce din budget!

Nu mai călca pe picior
Pe cucoana cea din față,
Că bărbat'su nu e chior
Și-o să dai de borboață!

Păstrează-ți bine-amice teafa,
De slujbă nu-ți mai bate joc;
De-oî perde-o, alta nouă'n loc
Ai numai... cind ți-oî vedea ceafa.

Cu damele vorbești incet,
Misterios șoptești un «of»...
Ești dăia dai lui Sarafof?
Tratezi amor? sau ești poet?

O să'mplinești suta și anu,
O să măninci la toți coliva;
Dar lasă-l bre pe căpitanu
Și... du-te la Cooperativa!

Suspină! Plingi! Sărmane june!
Duoasa-ți curte e in van!
Iubita-ți o să se cunune
In Martie cu un căpitan!

Dorese ca'n veacul două-zeci
Intr'una, dragă, să petreci;
S'ai parte numai de nopți albe
Și de un milion de halbe!

Amicul meu, ești foarte bine
Și ochi-ți sint foarte focoși,
Adonis și cu duh in tine,—
Dar vai! nu ai șoșoni galoși.

Duoasă armonie:
Tu lung și ea pitică.
Aū tu te plecî la dinsa
Ori dinsa se ridică?

O, pustiu de vătraiu,
Dar cu dinsel ce tot ai
De tot bate pietrele
Pe cind dorm cumetrele!

Ești fercheș, ești studinte,
Ești doctor in plăcinte,
Un lucru ție e absinte:
Măseala de minte.

Dă-mi o acadea mie
Și-ți dau eu un sfat:
S'ajungi un bărbat
De Academie.

Brinza din plăcintă, uf
Ai minca-to tu, amice,
Și-am putea acuma zice:
Brinză bună in burduf...

Cam calei in străchini une-orî,
Joci cărți, fumezi prea mult tutun.
Ești leneș și ai creditori,
Altminsteri... ești un băiat bun.

Cind veți minca prea mult plăcinte
Să nu beți apă de Arcuda
Ci—sfatul ăsta ține-l minte —
Să beți, pardon, apă de Buda.

Deși ai inima cam acră
Și n'ai să-mi faci nici-un cadoș
Ești iți urez de anul noș
Ca să te scapi de dulcea-ți soacră,

Oonorabile, ascultă;
Intru toate ține-ți gradu!
Nu minca plăcintă multă,
C'o s'ajungi ca dom Paladu.

Caliopi n'ar fi rea, Tecută,—
Măcar că-i damă cam nocturnă,—
De n'ai fi tu cam găgăuță
Și de n'ai sta prea mult dejurnă.

O, ești șarmant și ești giugiuc
Ca din vitrina lui Moisescu,
Dar lasă-te de «cauciuc»,
C'ai s'ajungi la Avramescu.

O, tu care umbli intr'una
Cu piciorul pe sub masă,
Fă-i așa in tot-dea-una,—
Numai dinsa de te lasă.

Ești nobil personaj, te știu,
Ridică fruntea ta cu fală:
Dai muștele din Cismegiū
Și ți cumperi haine de la hală.

Astăzi e ziua dărnicei
Toți capătă cite un dar;
Chiar tu, iubite cioflingar,
Ai căpătat darul... beției.

Viața-ți pare rea și acră?
Ești bolnav. Suferi de... soacră!

